

Probuzení jak ve špatném filmu

Ligurská riviéra, Itálie
06.39 místního času

První, co uslyšel, bylo slabé šumění. Nevěděl, zda slyší šumění moře, nebo mu jen hučí v hlavě.

S bolestí procitnul a pozvedl zrak. K svému vlastnímu ohromení zjistil, že leží na břiše na podlaze. Na špinavé dřevěné podlaze, jež smrděla rybinou a olejem. Onen smrad ho okamžitě probral. Vyskočil.

Udiveně se kolem sebe rozhlížel. Podle toho, co viděl, usoudil, že se nachází v rybářské chýši: kolem něho se povalovaly sudy, vědra a plováky, na stěnách se sušily rybářské sítě. Vzduch byl tak prosycen štiplavou rybinou, že se mu málem obrátil žaludek na ruby.

„K-kde to jsem?“

Otázka byla na místě, protože on to opravdu nevěděl. Nejenom že nepoznával okolí, ale cizí mu byl dokonce i jeho vlastní hlas. Nemohl si vůbec na nic vzpomenout.

Skrz malé špinavé okno zahlédl moře a úzké molo, k němuž byl přivázán motorový člun. Tím se mu alespoň vyjasnil původ šumění – ostatní otázky však zůstávaly nezodpovězené.

A každým dalším okamžikem mu v hlavě naskakovaly další.

Nejenom že nevěděl, kde se nachází, on dokonce ani netušil, jak se sem dostal. Ještě horší však bylo, že si nemohl ani vzpomenout, *kdo* je...

Jako by dostal ránu do hlavy.

Nemohl si vzpomenout ani na své jméno!

Zmateně se na sebe podíval, ale i jeho tělo a oblečení – měl na sobě obnošené džíny a conversky, k tomu volnou košili – mu vůbec nic neříkalo. Zděsil se. Podlomila se mu kolena a dalo mu velkou námahu udržet se na nohou. Na rezavém hřebíku na stěně viselo zrcadlo, k němuž se omámeně dovrávoral. Obličej, který na něj ze zrcadla zíral, patřil zhruba šestnáctiletému chlapci. Jemné rysy, malý nos, modré oči, tmavé vlasy. Krátce řečeno – docela sympaták, ale v zásadě cizí člověk.

„Kdo jsi, člověče?“ zeptal se týpka v zrcadle. Odpovědi se mu sice nedostalo, ale zato si pozvolna začal zvykat na svůj vlastní hlas.

Snažil se nepodlehnout panice, která se ho zmocňovala. Musí si zachovat jasnou mysl. Potřebuje víc informací. Jestliže chce přijít na to, kým je, musí hledat cokoli, co mu pomůže. Nejprve začal u sebe. Převrátil naruby náprsní kapsičky u košile. Byly prázdné. Hned potom se chtěl vrhnout na kapsy u kalhot. Přitom se mu vyhrnul rukáv na pravé ruce a odhalil něco, co ho donutilo k chraptivému výkřiku.

„Sakra, co to...?“

Bylo to tetování.

Symbol draka.

Zvláštní...

Nechápavě zakroutil hlavou, ale přesto doprohledal kapsy u kalhot. A našel toto: propisovačku, srolovanou 50 eurovou bankovku, z níž vypadla krabička sirek. Na horní straně krabičky bylo jméno hotelu „L’Ambassadeur“ v Monte Carlu, který vypadal jako celkem snobské místo k ubytování. Na vnitřní straně krabičky někdo napsal číslo 828.

V další kapse byl kromě jiného schovaný lístek, na němž bylo zapsáno jméno.

Kyle Connor.

Chlapec pokrčil nos a přemýšlel. Jméno mu nic neříkalo, ale to ještě nemuselo nic znamenat.

Najednou dostal nápad. Sáhl po propisce a na lístek napsal „Kyle Connor“.

Výsledek byl ohromující.

Rukopis byl shodný!

„Pane jo!“ zakuckal se z objevu. Co to má znamenat? Vůbec se nemohl rozpomenout, že by to jméno kdy psal, ale přesto tak už musel někdy učinit. Jak to? Bylo snad jméno napsané na lístku jeho vlastním jménem?

Myšlenkový pochod přerušil hluk venku. Zdálo se mu, že přijíždí nějaký vůz.

Bleskurychle přiskočil k oknu. Číhal a špehoval skrz okénko. Po pobřežní silnici přijížděl jeep s otevřenou střechou. V autě seděli dva muži ve slunečních brýlích a kožených bundách. Vypadali drsně. Vzápětí vůz ze silnice odbočil a blížil se k chatrči.

Kyle – předpokládejme, že je to jeho jméno – si setřel kapičky potu z čela. Co to je za chlápky? Hledají jeho? A dostane se mu konečně nějaké odpovědi?

Jeep zastavil a z vozu vyskočili dva muži. Prohodili mezi sebou několik slov. Kylea překvapilo, že mluvili italsky – a ještě víc byl v šoku, když zjistil, že jim rozuměl každické slovo.

„Musí bejt v týhle chatrči,“ řekl jeden z nich.

„Skvělé,“ odvětil druhý, „tak ho znovu chytneme.“

„A když se bude cukat?“

„Tak s ním jednoduše zatočíme...“

Kyle zalapal po dechu. Měli chlápky na mysli jeho? V panice se rozhlédl po chatrči po nějakém úkrytu. Jenže v dalším momentě se rozlétly dveře a na prahu se objevily dvě kožené bundy.

„Podívej, kámo!“ prohodil jeden z nich. „Tak se zdá, že jsme našli to, co jsme hledali.“

„Jo,“ přitakal druhý a zašklebil se. „Jestlipak tohle není náš starej dobrej známej...“

„Kdo jste?“ chtěl vědět Kyle.

„Jsi vtipnej.“ Úsměv mu okamžitě zmizel z tváře. „Po tom všem, co sis k nám dovolil, bych ti radil si moc nevyskakovat. Měli jsme kvůli tobě pěkný problémy.“

„To mě mrzí,“ omlouval se Kyle bez velké lítosti.

„A proto teď nebudeš dělat žádný vylomeniny a půjdeš s náma,“ přidal se druhý týpek.

„Já mám jít s váma? A kam?“

Týpci v kožených bundách si vyměnili dlouhý pohled.

„Věřil bys tomu, Luigi? Člověk tu celou dobu hledá malou krysu, a když ji najde, ona ne a ne se nechat polapit.“

„Těžko k uvěření, Roberto,“ přisvědčil druhý. „Ještě že se ne necháme jen tak lehce vyšplouchnout...“

Pohybem ruky, který působil tak přirozeně, jako kdyby chtěl třeba jen rozsvítit světlo, zašátral Ital v kožené bundě – a náhle držel v ruce pistoli!

Kyle zděšeně zasténal. „C-co to má znamenat? Chcete mě zastřelit?“

„Když nám nedáš jinou možnost...“

Obrýlenému zabijákovi se znovu objevil na tváři široký škleb. A Kyleovi došlo, že musí okamžitě něco podniknout. Vrhel pohled na stropní trámy, z nichž visely rybářské sítě, a bez dalšího přemýšlení začal jednat.

Bleskurychle vyskočil, chytil dráty a zatáhl – vzápětí těžká rybářská síť spadla na zem a jednoho ze zabijáků uvěznila.

Pod tíhou sítě se sesul k podlaze. Druhý zabiják – ten se zbraní – pohotově zareagoval a uskočil, takže ho síť pouze lehce zasáhla. Ruka s pistolí však zůstala nedotčená – Kyle tak musel začít jednat znovu.

S obratností, která jej samotného ohromila, udělal na palubkách rychlé salto. Vzápětí vykopnul pravou nohu do výšky tak, že zasáhl zabijákovo zápěstí. Pistole mu vypadla z ruky.

„Grrr!“ rozzuřil se ten chlap. „Ty jedna malá kryso...“

Nic dalšího z jeho řeči už Kyle nezachytil. Stačil totiž kolem zabijáka proletět a vyřítit se otevřenými dveřmi ven dřív, než se zabiják sehnul a ze země zvedl pistoli. Prudké denní světlo jej sice oslepilo, přesto běžel dál k dřevěnému molu, u něhož byl přivázán motorový člun.

Nohy mu rychlostí blesku přeletěly přes prkna můstku. Bylo slyšet dunění kroků. Doběhl k motorovému člunu. Kvapně do něj naskočil a uvolnil lano. V tom okamžiku mu ani nepřišlo zvláštní, že dokázal rozvázat námořnický uzel bez sebemenších potíží.

